

Blancafort, símptoma dels problemes irresolts del patrimoni

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

Antoni Ros Marbà PALAU DE LA MÚSICA
 7 DE JULIOL

La recuperació de la *Solemne Cantata Virgo Maria* de Manuel Blancafort, interpretada per primer cop després de la seva estrena el 1968, planteja, més enllà de la vàlua de la partitura, múltiples qüestions no resoltes sobre la nostra relació amb el patrimoni musical català. La defensa d'aquest patrimoni sovint ve acompanyada per una

severitat excessiva a l'hora de valorar-lo, retroalimentada per les condicions no sempre òptimes de la seva interpretació, creant un bucle fatal en un país on la cadena creació-interpretació-preservació-difusió presenta massa disfuncions. A més, avui en dia l'encàrrec d'una peça tan ambiciosa com aquesta per a gran orquestra i cor de 45 minuts de durada seria impossible: un quart d'hora com a molt per fer d'aperitiu d'un concert i gràcies.

Blancafort va crear sis estampes que retraten els moments clau de la vida de la mare de Jesús (el Palau no va facilitar les coses en no oferir el text), amb una música que es mou entre reminiscències gregorianes i un clar influx francès (a cavall de Ravel i Poulenc), amb tocs orientalistes per a la fugida a Egipte i un esclat d'espectacularitat en la conclusió de la Nativitat. Tot i troballes suggerents, l'interès decau en massa moments a causa d'un discurs pla i passatges de farciment sense rumb clar. Una direcció més propulsiva d'Antoni Ros Marbà, a qui tanmateix cal agrair la iniciativa, hauria ajudat a donar-li una altra dimensió. Tant l'OBC com l'Orfeo Català i el Cor de Cambra del Palau

ANTONI BOFILL

(en el comiat definitiu de Josep Vila) van afrontar de cara les dificultats de la partitura, amb resultats notables, malgrat que en ocasions les veus quedaven superades pel brogit orquestral, mentre que la decisió de prescindir del tenor solista, assignant la seva part a la corda corresponent, no va convèncer. Tampoc va convèncer el canvi del previst inicialment *Stabat Mater* de Poulenc per una *Cinquena simfonia* de Txaikovski que no lligava gens amb Blancafort. Ros Marbà i l'OBC en van oferir una versió de mesurada emotivitat amb un so no sempre equilibrat. Va ser el colofó d'un concert situat com a postdata de la temporada, amb forta presència de turistes que van aplaudir amb ganes. —